

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3781/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Мишко Димитријевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Сектор за ванредне ситуације, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4572/19 од 26.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4572/19 од 26.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4572/19 од 26.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 57/19 од 24.07.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 2.583.720,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца преко досуђеног којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете преко досуђеног износа из става првог изреке, до траженог износа од 3.691.028,00 динара, са законском затезном каматом од 27.05.2015. године до исплате, као и законску затезну камату на досуђени износ главног дуга за период од 25.07.2015. године до 23.07.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 376.440,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4572/19 од 26.02.2020. године, укинута је првостепена пресуда. Делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 2.583.720,00 динара, са законском затезном каматом од 26.02.2020. године до исплате. Одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати преко досуђеног износа, а до траженог износа

од 3.691.028,00 динара, са законском затезном каматом од 27.05.2015. године, као и захтев у делу тражене камате на досуђени износ и то за период од 25.07.2015. године до 23.07.2019. године. Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 455.840,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом је обавезана тужена да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео на засаду малињака на својој парцели у општини ..., услед елементарне непогоде - града и олујног ветра дана 14.05.2015. године. Одговорност тужене за претрпљену штету произлази из чињенице да тужена није поступила у складу са чланом 2., 8. и 132. Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, број 111/09...93/12) и чланом 18. Закона о метеоролошкој и хидролошкој делатности („Службени гласник РС“, број 88/10), односно није обезбедила изградњу јединственог система заштите од елементарних непогода и није благовремено успоставила систем противградне заштите за 2015. годину.

По Закону о министарствима („Службени гласник РС“, број 44/14) послови противградне заштите су у надлежности Министарства унутрашњих послова и обављају се у Сектору за ванредне ситуације. Сезона одбране од града у Републици почиње 15. априла и завршава се 15. октобра. Тужена је пропустила да обезбеди неопходне услове и мере за противградну заштиту (није обезбедила ракете, није обучила стрелце, нити им је у ванредној ситуацији наредила да дејствују у циљу заштите). Град не представља вишу силу да би тужена била ослобођена од одговорности према члану 177. ЗОО, јер се појава градоносних облака може у метеоролошком смислу предвидети и штета у претежном делу спречити.

Према одредбама Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, број 111/09...93/11) Република Србија преко надлежног сектора МУП-а врши испоруку противградних ракета, обучава и финансира накнаду за рад стрелаца и даје дозволу за дејство противградних станица у ванредним ситуацијама (градоносним облацима). Због тога је она одговорна за штету по члану 35. Устава РС, члану 172. ЗОО и по правилима из Закона о ванредним ситуацијама.

Оваква одлука је у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда (Рев 4428/2018 од 17.04.2019. године, Рев 2576/2019 од

15.08.2019. године, Рев 369/2019 од 11.09.2019. године и др.), донетим у истоветним чињенично-правним споровима, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 23.09.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела је износ од 2.583.720,00 динара, што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност износа од 21.516,66 евра (1 евро=120,0800 динара).

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене недозвољена и на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић